

тѣзи избранныи пѣсни, зашото въ тѣхъ въ голѣмо съкровища, тѣ отваратъ душа-тѣ да прїима въ сѣбе си се, што въ добро. Съ тѣхъ нїи достигнахмы до първѣ-тѣ недѣли на честный постъ, до чистѧ-тѣ недѣли, и сега преминуваніе-то въ него неще да ни вѣде тай тежко, както то обично быва подирѣ виканія-та и веселія-та презъ сирнѣ-тѣ недѣли, кой-то — на жалость — отъ западъ преминюхъ и междѹ насъ. Презъ тѣзи първѣ недѣли като начало на постъ-а пребывахъ свети отцы въ тишинѣ и подвигъ дѣховенѣ, за да бы по добре искоренили отъ сїе свѣтски-тѣ навикновенія, и и за да бы сѧ предали свѣтѣмъ на дѣховно размишленіе; зашото въ сїко нѣщо много стрѣва нача-ло-го, и мнозина отваждахъ далеко въ пустыни-тѣ за сичкѣй-а постъ. И по насъ є былъ добъръ обичай въ старо време, дѣто сѧ си ходили презъ сирнѣ-тѣ недѣли, и преди покаяніе-то искали единъ отъ другого прошкъ, но тойзи обичай преминулъ въ сега въвеселбы и расходки.

Единъ отъ велики-тѣ пустиници, свотечественникъ и почти врѣсникъ на свѣтого Іоанна Дамаскина, свѣтый Андрей, кой-то заради добры-тѣ си дѣла вѣше свѣтило найнапредъ въ палестинскѣ-тѣ пустинѣ, а подирѣ навселенскѣй-а соборъ въ Цариградъ Бранителъ на вѣра-та, и найподирѣ на владическѣй-а престолъ критскѣй, когато вѣше още въ пустинѣ-тѣ сачини чуденъ канонъ за покаяніе-то, кой-то є прѣла църква-та сѧ любовь. Та отреди да са чете той, като вѣрно явленіе на